

NAŠA DELEGACIJA PRI JUGOSLOVANSKEM PREDSEDNIKU

Tito v Italiji

Z obiskom pri Papežu Pavlu VI. je v ponedeljek, 29. marca, jugoslovanski predsednik Josip Broz-Tito zaključil svoj petdnevni uradni obisk v naši deželi.

Težko je že danes izluščiti vse, kar se je v petih dneh odvijalo in dogajalo med obiskom jugoslovanskega predsednika pri nas, vendar lahko brez pomisleka zapišemo, da je naša država sprejela in počastila predsednika sosedne dežele z vsemi častmi, simpatijami in naklonjenostjo, ki vsekakor gre temu velikemu protifašističnemu borcu in tvorcu nove Jugoslavije. Tudi naša javnost je, zlasti preko tiska, pa tudi neposredno, zlasti v Rimu, Torinu in Pizi, sprejela visokega gosta iz Jugoslavije naklonjeno in prisrčno, kar vse priča, da so dokončna predana pozabi in zgodovini vsa tista nesoglasja in vojne rane, ki so nekoč zastrupljale in otežkočale odnose med jadranskima sosedoma. Danes lahko samo zapišemo, da je Titov obisk v Italiji samo zapečatil tisto stanje odnosov med obema deželama, ki smo ga sami, pa tudi v svetu, označevali kot zares dobrososedske odnose med dvema deželama z različnima družbenima sistemoma in kot zgled za plodno sožitje, prijateljstvo in sodelovanje na vseh področjih na najbolj odprti meji Evrope, na meji med Jugoslavijo in Italijo.

Zato ne pomeni Titov obisk v Italiji samo potrditve obstoječega stanja med deželama, temveč tudi korak dalje, ki ga bomo vsekakor čutili že v bližnji prihodnosti. Tu ne gre samo za nadaljni napredek gospodarskega, kulturnega in turističnega sodelovanja med deželama, temveč tudi za spoznanje, da morata obe deželi marsikaj storiti skupno tudi na mednarodnem planu, zlasti, kadar gre za vprašanja miru in vojne bodisi v neposredni bližini, bodisi na svetu sploh. In tudi tukaj je med Italijo in Jugoslavijo mnogo stičnih točk, ki jih lahko skupno obe deželi uveljavljata bodisi neposredno, bodisi posredno preko organizacije združenih narodov.

In končno je tu tudi vprašanje etničnih skupnosti, naše v Italiji in italijanske v Jugoslaviji, za katere so se načelno dogovorili, da sta kot pravi uradni sporočilo o obisku predsednika Tita v Italiji, «Obe strani posebno potrdili svoje prepričanje, da k prijateljskemu sodelovanju med državama prispeva tudi liberalna politika do etničnih manjšin v eni in drugi državi. Pripravljeni sta zagotoviti etničnim manjšinam kar največjo zaščito».

Tito se je izrecno zanimal za beneške Slovence

Predstavniki slovenske narodne skupnosti v Italiji obvestili predsednika Tita, da smo Slovenci na osnovi enotnosti naših zahtev ustvarili enotnost v nastopu. ne glede na ideološko opredeljenost - Obrazložili so tudi pismo Colombu, v katerem zahtevajo zaščito Slovencev v treh pokrajinah (Videm, Gorica in Trst) dežele Furlanije-J.B., kjer živi strnjeno naša narodna skupnost

Med svojim uradnim obiskom v Italiji je predsednik Tito sprejel tudi delegacijo Slovencev, ki živimo v Italiji. V delegaciji so bili poslanec rimskega parlamenta Albin Škerk, deželni svetovalec dr. Drago Štoka, podpredsednik goriške pokrajine Marko Waltritsch in predsednik Slovenske kulturno-gospodarske zveze Boris Race.

Razgovor, ki je trajal dobre tričetrt ure, je potekal v zelo sproščeni in odkriti vdušju in naši predstavniki so ob prisotnosti visokih osebnosti iz Slovenije podrobneje seznanili jugoslovanskega predsednika s problemi Slovencev v Italiji. Tako so naši predstavniki obvestili predsednika Tita o nekaterih izboljšavah, ki jih

je prinesel londonski sporazum, toda samo za manjšino na Tržaškem, da pa se še vedno ne izvajajo nekateri bistveni členi posebnega statuta glede uporabe jezika, pravičnega zastopstva itd. Prav tako so naši predstavniki obvestili predsednika Tita, da smo Slovenci na osnovi enotnosti naših zahtev ustvarili enotnost v nastopu, ne glede na politično in ideološko opredeljenost. S tem v zvezi so omenili tudi znano pismo predsedniku Colombu, na katerega še doslej niso prejeli nikakršnega odgovora, a so v njem izražene tiste temeljne zahteve, da je treba od-

matični deželi vedno pred očmi tudi vprašanja manjšin. Tito je pokazal izredno dobro poznavanje vseh vprašanj in se je, med drugim, še posebej izrecno zanimal za beneške Slovence. Tudi ta del razgovora predsednika Tita z našimi predstavniki ni imel formalnega značaja, temveč je šlo za podrobnosti in za načelna stališča, ki so vodilo jugoslovanske vlade in ko so prišla jasno do izraza že med Titovo zdravico Saragatu in končno tudi v skupnem zaključnem poročilu o obisku.

naše delegacije in v njegovem daljšem odgovoru je bilo čutiti, da je vsa njegova izvajanja prevečala rdeča nit osnovne misli, da imajo v

Iz zdravice predsednika Tita Saragatu

V svoji zdravici predsedniku Saragatu je jugoslovanski predsednik Tito govoril tudi o problemih narodnostnih manjšin. Ker tega dela zdravice italijanska agencija ANSA žal ni objavila, a je za nas, Slovence v Italiji, izrednega pomena, bomo na tem mestu našim bralcem posredovali tudi ta del, v katerem je predsednik Tito v svoji zdravici govoril o problematiki narodnostnih manjšin. Tito je o manjšinah dejal naslednje:

«Jugoslavijo in Italijo povezuje tudi to, da živi del pripadnikov narodov obeh dežel na istem prostoru. Pripadniki slovenske narodnosti na območju dežele Furlanije-Juljske krajine ter pripadniki italijanske narodnosti, ki žive v

Sloveniji in Hrvatski, utrjujejo mostove prijateljstva med dvema sosedoma. Cutimo prepričanje, in to prepričanje potrjuje praksa, da je skupno življenje narodnosti v razmerah, ko vladata svoboda in enakopravnost tvorni vzgib zblizevanja in sodelovanja. Zato cenimo vsak ukrep italijanske vlade in drugih odgovornih organov, ki je njegov cilj izboljšati položaj pripadnikov slovenske narodnosti v Italiji. Hkrati vam lahko zagotovim, gospod predsednik, da bomo tudi mi v Jugoslaviji, v prihodnje prav tako kot doslej, spoštovali načelo enakopravnosti in si prizadevali nadalje izboljšati položaj italijanske narodnosti v Jugoslaviji».

Predsednik SFR Jugoslavije Josip Broz-Tito in predsednik italijanske republike Giuseppe Saragat - Visoki jugoslovanski gost se je s soprogo Jovanko in spremstvom zadržal v Italiji pet dni. Zadnji dan je bil uradno sprejet tudi pri papežu Pavlu VI

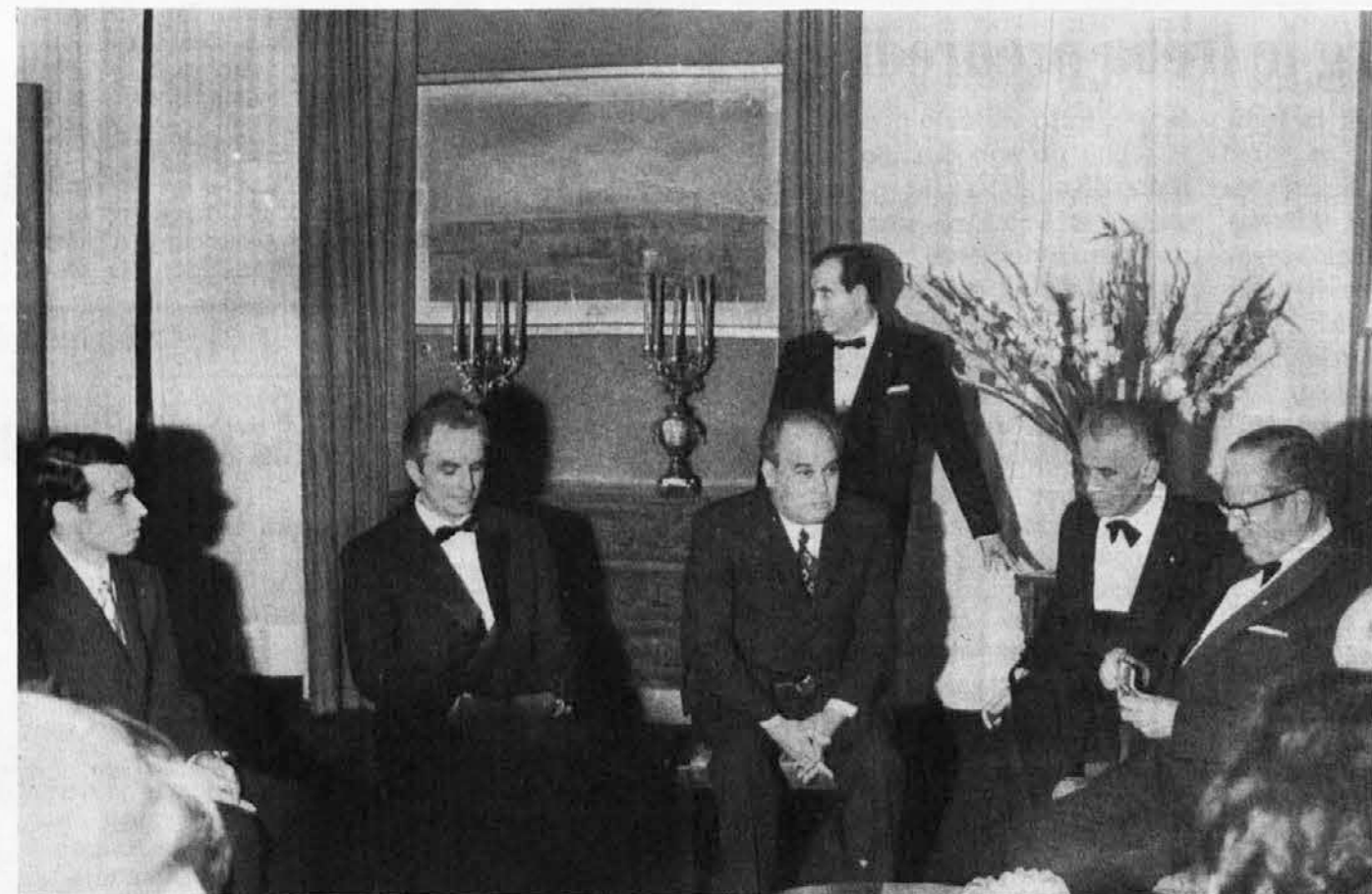
Vesele velikonočne praznike

želita uredništvo
in uprava

«MATAJURJA»

praviti tiste fašistične zakone, ki nam kratijo osnovne pravice in da je treba zakoniti pravice in zaščito Slovencev v vseh treh pokrajinah dežele Furlanije-Juljske Krajine.

Predsednik Tito je z zanimanjem poslušal izvajanja

Delegacija slovenske narodne skupnosti v Italiji, katero je sprejel predsednik Tito. Z desne proti levi: predsednik Tito, jugoslovanski minister za zunanje zadeve Mirko Tepavac, tržaški poslanec v rimskem parlamentu Albin Škerk, predsednik Slovenske kulturno-gospodarske zveze Boris Race in tržaški deželni poslanec dr. Drago Štoka

Kdaj avtobus Videm - Ljubljana

V Bariju se je pred kratkim sestala italijansko-jugoslovanska mešana komisija, ki je sprejela nove določbe glede prevoza oseb in blaga med obema državama. Mimo drugega je komisija sprejela še celo vrsto sklepov, ki še posebej zadevajo našo deželo. Nas zanimajo predvsem sklepi, ki so bili sprejeti glede prevoza potnikov med državama. Tako so v Bariju potrdili vse doslej obstoječe avtobusne proge med državama, hkrati pa so uvedli še dve novi avtobusni progi in sicer progo Trst - Postojna - Ljubljana - Kamnik in progo Kranj-Trbiž. Vse to je sicer lepo, lepo je tudi dejstvo, da so se sestanka v Bariju prvič udeležili tudi zastopniki naše dežele, a vendar se pri tem upravičeno spračujemo: kako to, da videmska pokrajina (Nadaljevanje na 3. strani)

TURISTIČNA CESTA

Iz doline Rezije v Tersko dolino

Izgradnja te nove ceste bo prav gotovo dosti prispevala za resnični turistični razvoj obeh dolin, ki sta vredni, da jih valorizirajo

Pretekli teden so na sestanku, ki se je vršil na sedežu pokrajinske administracije v Vidmu, mnogo razpravljali o nujni potrebi, da se kaj ukrene za turistični razvoj doline Rezije in Terske doline, ki sta zaradi svojih prirodnih lepote kot nalašč ustvarjeni, da bi si tu izletniki nabirali novih moči, ki jih terjajo danes od slehernega človeka napeto vsakdanje življenje. Največ poudarka so dali načrtu o gradnji nove ceste, ki bi zares dosti prispevala za doseg tega cilja. Zgraditi nameravajo namreč novo turistično cesto, ki bi vodila iz Rezijanske doline in se potem pod Muzci priključila cesti, ki vodi na prelaz Tanagerjevo in v Učejo.

Sestanka so se udeležili poleg deželnega odbornika za turizem Enza Mora tudi predsednik pokrajine adv. Turello, pokrajinski odbornik za turizem Romano Spocogna, pokrajinski odbornik za javna dela Stella in več strokovnjakov.

Ljudje iz Terske doline,

kakor oni iz Rezijanske, so to novico sprejeli z velikim navdušenjem, saj se tudi oni bore z vsemi svojimi močmi, da bi se lokalna ekonomija povzpela na višjo stopnjo. Ker so ti kraji revni, a imajo vse pogoje za razvoj

TAVORJANA

Obrečni nasip ob Bistri

Končno bodo napravili vsa potrebna dela ob hudourniku Bistri, ki napravlja vsako leto toliko škode, ker prestopa bregove. Hudourniku od mostu med Tavorjano in Tojanom do Preštinta bodo namreč poglobili rečno strugo in zgradili nasipe. S prvimi deli so že pričeli v teh dneh, ki jih je prevzela Ustanova za hribovsko gospodarstvo (Ente friulano di economia montana) in jih potem dala v najem nekemu privatniku. Stroške za to javno delo (45 milijonov lir) bo krila država na podlagi zakona 614 o pomoči zaostalim hribovskim krajem.

turizma, upajo, da jim bo prav ta panoga pomagala, da se bodo otresli revščine. Upajo tudi, da se bodo pristojni deželni organi resnično zanimali in pomagali za čimprejšnjo uresničitev vseh teh načrtov.

va na podlagi zakona 614 o pomoči zaostalim hribovskim krajem.

Zlomil si je rebra

Petdesetletni Gino Benati iz Preštinta je padel z drevesa, ko je žagal suhe veje in si zlomil več reber in si poškodoval tudi koleno. Ozdravil bo v enem mesecu.

Poroka

Pred kratkim se je poročil naš vaščan Adriano Pascolo s prodajalko Lucijo Florjančič iz Čedadu. Prijatelji jima želijo dosti sreče na skupni življenjski poti.

FOJDA

Avtomobil povozil otroka

V Fojdi se je pred dnevi dogodila huda prometna nesreča. Avtomobil, ki ga je upravljala 40-letna Micheline Preti iz Ronk, je povozil in hudo ranil 8-letno Sonjo Dorbolo, ki je neprevidno prečkala cesto. Hudo ranjeno deklico so takoj prepeljali v bolnišnico, kjer so zdravniki izjavili, da je njeno stanje zelo resno, ker je dobila več notranjih poškodb.

IZ KANALSKE DOLINE

Trbiški trg je treba preurediti

Deželni odbornik za industrijo in turizem je pred kratkim sporočil županu, da je dežela dodelila trbiškemu komunu drugi prispevek v znesku 50 milijonov lir za preureditev tržnice. Tako razpolaga sedaj komunska administracija s 125 milijoni lir za rešitev tega problema.

Na dolnjem koncu Trbiža so postavili prve «štanke» še leta 1960 in ti so naraščali iz dneva v dan, tako da je danes tukaj že več kot sto trgovcev in trgovčičev z raznim blagom. Največ kupcev prihaja v Trbiž iz sosednje Slovenije in Avstrije, saj dobe tu vse, kar žele kupiti: od svilene rute, slamnika, copat ali igračke pa do zla-

te ure, in to vse zelo poceni. Posebno ob sobotah je izredno dosti kupcev, ki se pripeljejo v Trbiž ne samo z osebnimi avtomobili, ampak tudi nalašč na trbiški trg s posebnimi avtobusom.

Komunska administracija je dala že v početku na razpolago vsem trgovcem poseben prostor za stojnice in uredila tudi parkirišče za več sto avtomobilov. Sedaj so poverili nalogo nekemu arhitektu, da bi izdelal načrt za preureditev trga, kajti današnji videz ni najlepši. Tržnico nameravajo namreč pokriti, ker pozimi zapade tukaj dosti snega in se sedanje platnene ali pločevinate strehe udirajo, kar zelo ovira prodajo. Z deli bodo pričeli še letos.

IZ NADISKE DOLINE

Čedadski komunski svet izglasoval protifašistično resolucijo

Na zadnji komunski seji v Čedadu so vsi svetovalci razen predstavnikov neofašistične stranke MSI sprejeli sledečo resolucijo:

«Komunski svet, ponavljajoč obsodbo fašizma ter škvadrastičnih prevratniških podvigov potrjuje veljavnost republiške ustave, pridobljene v odporiškem gibanju, obsoja metodo in uporabo sile v političnih borbah, obvezuje komunski odbor, da posreduje na pristojnih mestih, naj vlada po načelih ustavne listine aplicira z odločnostjo in takoj obstoječe zakone s posebnim ozirom na drugi odstavek člena 18 ustave, ki prepoveduje polvojaška združenja, ki zasledujejo tudi neposredno politične namene, in na zakon št. 654 iz 1952. leta ter poudarja veliko vrednost mnenja, ki ga je pred kratkim izglasoval višji sodniški svet. Komunski svet obvezuje nadalje komunski odbor, da ponovi na sedežih samih pritožbo za takojšnji ter učinkoviti nastop za razbitje kakršnega koli poskusa, ki teži k ošibitvi demokratičnega sistema, pobijajoč vsako nasilno manifestacijo. Poziva vse državljane, da se angažirajo v podporo demokraciji proti provokacijam in zločinskim načrtom, ki prihajajo s strani reakcionarnih sil italijanske družbe».

Smrtno se je ponesrečil pri delu Klavdio Štrukil iz Dolenjega Brnasa

Vso Nadiško dolino je globoko pretresla vest o tragični smrti rudarja Klavdija Štrukila iz Dolenjega Brnasa, ki je bil zaposlen pri podjetju «Italcementi». Skupaj z njim je srečal smrt tudi 50 letni - Luciano Friz iz Pise, ki je bil zaposlen pri istem podjetju. Ko sta se peljala z jeepom proti kantirju, kjer lomijo kamenje, je vozilo zaneslo iz ceste in strmoglavilo več kot 40 metrov globoko. Nesreča se je namreč dogodila v Senčurju prav blizu kamnoloma, kjer je cesta zelo ozka in ovinkasta. Oba delavca sta bila na licu mesta mrtva. Štrukil, ki je bil star komaj 32 let, zapuščal priletne bolne starše, katerim je bil v veliko oporo. Zadnja leta je s svojo dobro voljo v prostem času popravljal hišo in bil zelo navezan na dom in na starše (pred dvema letoma mu je umrla žena). V vasi, kakor tudi na delu, kjer so ga vsi zelo cenili, ker je bil pošten in deloven človek, ga bodo težko pogrešali.

Smrtna kosa

Umrla je 91-letna Pia Butara vd. Angelo iz Podbonešca, ki pa je je dosti let stanovala v Vidmu. Njenega pogreba se je udeležilo poleg svojcev tudi več domačinov, kajti rajnka je bila zelo priljubljena v domači vasi.

Nesrečen padec

Pred dnevi je padla po stopnicah domače hiše 40-letna Eugeniya Medves in si zlomila desno roko v ramednih. Ozdravila bo v enem mesecu.

SV. LENART

Kosca še vedno ni ukročena

Čeprav so napravili že toliko melioracijskih del okoli hudournika Kosce, še vedno prestopa bregove in napravlja kmetom, ki imajo tam okoli svoja polja in travnike, vsako leto veliko škodo. Kadar voda prestopi bregove, odnaša namreč najboljše zemljo, prinaša pa prod in drugo nesnago. Sedaj je deželno odborništvo pripravilo nov načrt za gradnjo še novih obrečnih nasipov, da bo struga še bolj zavarovana. To delo bo stalo okoli deset milijonov lir in jih bo vzela v svoje breme dežela.

Poroka

Poročila se je učiteljica Adriana Podorieszsch iz Poštaka s financarjem Antonijem Spinellijem iz Novave.

IZPOD MATAJURJA

V Strmicu plaz zasul cesto

Pretekli teden se je utrgal plaz na cesti med Strmico in Črnim vrhom. Toplo sonce je raztajalo sneg, ki je potegnil za seboj še kos hriba. Na srečo ni bilo v tistem trenutku tam nobenega človeka, ker drugače bi ga prav gotovo pokopalo.

V bližini, kjer se je utrgal zemeljski plaz, stoji hlev Virgiliya Petričiča in zato je nevarno, da ga kamenje po-

škoduje, če bi se še kaj utrgalo. Cesto so takoj za nekaj dni zaprli in obvestili deželno odborništvo za javna dela in videmsko prefekturo, da vzamejo vse potrebne ukrepe, da se nadaljnja škoda takoj prepreči. Nujno potrebno bi bilo namreč na tem mestu zgraditi podporne zidove, saj ni prvič, da tu pada na cesto kamenje in ovira promet.

SV. PETER

Gradnja novih poljskih poti

Kmetje špeterskega komuna so z velikim veseljem sprejeli novico, da je deželno odborništvo za kmetijstvo dalo komunu poseben prispevek v znesku 3 milijone in 635 tisoč lir za gradnjo poljskih poti v okolici Brega in zaselka Lula. Danes se namreč tudi v teh krajih kmetijstvo mehanizira in zato so poljske poti nujno potrebne.

OSNOVNA ŠOLA CERKNO SPOMENIK NOB

1944 27.1. 1972

BIVSI PARTIZANI, AKTIVISTI, VSI DEMOKRATICNI SLOVENC I IN ITALIJANI!

Prispevajte v sklad za izgradnjo šole-spomenika NOB v Cerknem!

Prispevki se nabirajo v Vidmu:

V uredništvu Matajurja, Via San Daniele 88-1; pri ANPI, Via Del Pozzo 36, in na sedežu Prosvetnega društva «Ivan Trinko» v Čedadu, Via Monastero 20.

V Gorici se nabirajo prispevki na sedežu SPZ, ul. Ascoli 1 in na sedežih vseh prosvetnih društev na Goriškem.

Sprehod skozi slovensko književnost

Anton Tomaž Linhart

Vsekakor eden največjih predstavnikov naše književnosti na njenem začetku je bil Anton Tomaž Linhart. Linhart se je rodil 1756. leta v Radovljici v razmeroma bogati malomeščanski družini. Osnovno šolo je obiskoval v domačem kraju, nato pa je odšel v Ljubljano na gimnazijo in jo končal z odliko. Zadnji dve leti je bil gojenec jezuitskega kolegija in je nameraval postati jezuit, toda namero mu je preprečil razpust reda. Zaradi vzgoje se je najbrž najprej odločil za meniški stan. Toda po dveh letih je razočaran zapustil samostan in odšel na Dunaj. Tam je nekaj časa študiral na univerzi in se leta 1780 vrnil v Ljubljano. Po večjih težavah se mu je tu končno le posrečilo dobiti državno službo, najprej skromno, kasneje pa se je zaradi svojih sposobnosti v državni službi lepo uveljavil. Leta 1785. je bil postavljen za okrožnega šolskega komisarja, leta 1792. pa je postal tajnik deželnega glavarstva v Ljubljani. Tu pa je sredi dela nepričakovano v 39. letu starosti 1795 leta umrl za srčno kapjo.

Za Linhartov duhovni razvoj je značilna na eni strani njegova izredna svobodomiselnost, na drugi strani pa velika nacionalna zavest, čeprav se je literarno začel najprej uveljavljati v nemškem jeziku. K tema obema komponentama pa se pridružuje še izreden literarni talent, zlasti na dramskem področju, tako da danes smatramo Linharta ne samo za prvega slovenskega pisca dramskih besedil, temveč tudi za enega naših najpomembnejših dramskih piscev sploh, čigar dela še danes z uspehom igramo po vseh slovenskih odrih. In prav to dejstvo vsekakor najzgovorneje pričča o izrednem talentu našega prvega dramatika.

Prvikrat se je Linhart srečal z dramatikom in gledališčem na ljubljanski gimnaziji. Odločilno pobudo, da se je Linhart lotil pisanja Zupanove Micke, pa je dalo delovanje Društva prijateljev gledališča v Ljubljani.

Zupanova Micka je izšla kot knjiga 1790 leta in je prvi slovenski samostojno tiskani dramski tekst. To

da še večji pomen od objave ji je dala krstna predstava v ljubljanskem stanovskem gledališču 28. decembra 1789. in kmalu nato ponovitev v novem letu 1790.

Uspeh Zupanove Micke je zagotovo vzbudil Linharta, da se je najbrž v začetku 1790. leta odločil presaditi na Slovensko tudi v takratni dramatik gotovo najbolj razvpito delo, Beaumarchaisovega Figara. Da se je Linhart komaj pol leta po izbruhu velike francoske revolucije lotil presajanja te Beaumarchaisove revolucionarne komedije, gotovo ni slučaj. S tem je samo še bolj izpričal svoje svobodoumje in simpatije do francoske revolucije ter svoje izrazito demokratične težnje. Beaumarchaisovega Figara je presadil v slovensko oko-

lje in mu dal naslov Ta veseli dan ali Matiček se ženi, To svojo drugo komedijo, ki je še danes v železnem repertoarju slovenskih gledališč, pa ni Linhart samo presadil na slovenska tla, saj kaže primerjava med njim in Beaumarchaisom na bistvene razlike, ki gredo v prid našemu Linhartu. Zato lahko upravičeno trdimo, da je Linhart prav za Matička dobil pri Beaumarchaisu bolj pobudo kot pa predlogo za svoje delo in tako z Matičkom ustvaril zares izvirno, odlično in tudi sociološko ter politično globoko komedijo, ki je prav zavoljo teh svojih lastnosti odlična, da ne govorimo o čisto odskih in dramaturških prijemih, ki odlikujejo Linhartovo dramsko besedilo.

Z Linhartovo dramatiko

se v nekem smislu začena šele prava in resnična slovenska književnost v modernem in sodobem pojmovanju te besede. S svojim talentom, demokratičnim občutjem in smislom za dramatiko, stojita Linhartovi deli na začetku naše posvetne in tudi moderne, če hočete, slovenske književnosti, Njegova dramatika priča o tem, da smo dobili Slovenci z Linhartom zares nadarjenega pisatelja, uprizarjanje njegovih del pa predstavlja že skoraj dve sto let nenehno potrditve njegovega talenta in njegove resnične umetnosti, ki nam ima tudi danes, kot včeraj in ob svojem nastanku veliko povedati. In tudi v tem je vsekakor veličina in lepota Linhartovega dela in ustvarjanja.

Matajur postaja zimsko športno središče

V naši mali deželici, Beneški Sloveniji, imamo, to ugotavljajo tudi drugi, kraje, ki so bogati legend in zgodovine, kraje, kjer raste dobro vino in kjer so doma naše dobre ljudske jedi. V tem smislu se nam nedvomno odpirajo tudi lepe turistične perspektive, ki jih bomo morali vsestransko izkoristiti.

In ena takšnih perspektiv nam nedvomno odpira prav na Matajurju, kjer nastaja trenutno novo zimskošportno središče. Kajti tod, tudi sredi zime, ko so dnevi najkrajši, imamo vsaj šest ur dnevno sonce in svetlobo. Potem pa še komaj štiridesetkilometrski oddaljenost od Vidma, središča Furlanije, pa so tu vsi pogoji za dnevni, zlasti zimski turizem, tesno povezani s smučanjem in rekreacijo v naravi. Res je, da Matajur zaradi svoje lege in višine (1640 metrov) ne nudi zimskošportnega središča najvišjega ranga, ker se sneg, kar je razumljivo, spomladi kaj kmalu umakne, a vendar lahko v vsem zadošča vsem tistim izletnikom in željnim ljudem, ki žele prebiti pozimi nekaj ur na snegu s smučmi na nogah in se osvežiti na svežem, gorskem zraku. V tem smislu pa je Matajur nedvomno idealno zimsko-

športno središče. Sicer pa ni Matajur privlačen samo pozimi, temveč je privlačen skozi vse letne čase. Kajti njegova nestrma pobočja, ki so v glavnem travnata in le redko posejana z drevjem, dalje ni nikjer nobenih jam, lukenj ali grobelj, vse to nudi tudi izven zimske sezone prijetne vzpone tudi tistim, ki niso planinci in ki niso vajeni dolgih naporov hoje in vzpenjanja po strmih skalah in hudih nagibih. In končno je tu še nekaj, kar nedvomno bogato nagradi slehernega turista, ki pride na Matajur: izredno lep razgled, ki se odpira na eni strani proti Furlanski ravnini vse tja do morja, na drugi strani pa mu kaže verigo visokih gora s Kaninom, Triglavom, Črnim vrhom, Mangartom in Rombonom na čelu.

Tudi dostopi na Matajur ne predstavljajo danes nobenih posebnih težav. Omenili smo že, da iz Vidma ni dlje kot 40 kilometrov in prav do vasi Matajur pod samim vrhom vodi dobra, sicer ozka, ovinkasta in vijugasta, a asfaltirana cesta. Sicer pa moramo pri tem zapisati, da so prav tu v teku dela v vrednosti petdeset milijonov lir, ki naj omenjeno cesto uredijo tako, da bo varna in dobra za promet. Sicer pa so trenutno tu-

di odobrena deželna sredstva v višini več kot štiristo milijonov lir, namenjena izgradnji odlični cesti, ki naj bi vodila od podnožja prav do smučarskih terenov. Na samem Matajurju so tudi že uresničeni prvi koraki «Società sciovié del Matajur», torej družbe, ki je že in naj bi še uredila na Matajurju smučarske sedežnice in vlečnice. Doslej sta bili že zgrajeni dve smučarski vlečnici, ki popeljeta smučarja z višine 1300 metrov na sam vrh Matajurja, torej na višino 1620 metrov. Toda načrt predvideva še druge infrastrukture na tem področju, ki naj še bolj razmahnejo zimski šport na Matajurju. Tako bodo zgradili planinsko postojanko, razne sprejemne centre za socialni in mladinski turizem, hotel za smučarje in izletnike ter druge objekte. Vrh vsega nameravajo ustanoviti tudi smučarsko šolo z izkušenimi smučarskimi učitelji. Trenutno pa poleg omenjenih dveh vlečnic deluje na Matajurju še stroj za teptanje snega in okrepčevalnica. Skratka, na Matajurju je vse pripravljeno in začeto tako, da se bo slej ko prej razvil v pomembno zimskošportno in turistično središče pri nas.

ponavljal, kar se je tisto nedeljo godilo v Vrsniku in drugod. Nikoli nisem dvomil o vernosti svojih duhovljanov. Še tisti, ki so mi očitno nasprotovali, nikoli niso dvignili besed zoper Boga. Njihov jezik jim je bil nedotakljiva vez z Bogom. Zdaj pa jim je ta vez iznenada pretrgana. Božja beseda jim je zagrnjena kot Bog na veliki petek. Božja beseda je umrla, božja beseda leži v grobu. Mislim, da jih prav razumem. Če bi me biti tudi udarili v prvi jezi in bridkosti, bi jim moral odpustiti... Ali je to mar vse? Ali niso bili živo zadeti tudi v nečem, kar se je prej le rahlo, komaj zavestno dotikalo njihovih src? «Čutim, da mi manjka izrazov, bojim se, da me ne boš prav razumel. Ne morem govoriti o narodni zavesti v našem smislu. Zavest domačije? Ne, to je premalo! Zavest rodu in jezika, ki jih spaja, četudi tako rahla, tako uboga kot njihova zemlja. Zavedeli so se je šele, ko je tuja roka segla po njihovi lastnini; sicer plaho, neopredeljeno, a z nevarljivim notranjim čutom. Zagorele in padle so besede, ki jih naš človek niti v najskrivnejših mislih ni gojil. V pismu ti jih ne morem ponavljati. In se jim ne čudim; saj še meni stokrat hujše prihajajo na jezik...I nostri fedelissimi Slavi! Ali se moreš zživeti v čustva varane zvestobe? Le tako boš razumel, da je naša tragika večja od vaše... Saj Bog tega ne bo dopustil, je rekla moja mati. Da, verujem: Bog tega ne bo dopustil. Saj nadškof tega ne bodo dopustili... Obhajajo me grešni dvomi, ki mi še niso prišli čez ustnice in se jih tudi zdaj ne upam zapisati. Poznaš me in čudil se boš, kakor sem se jaz tebi nekoč čudil in te imenoval protestanta. Človek nikoli ne ve, kaj se skriva v njegovih globinah; šele povodenj dvigne mnogo tega na površje. Vprašujem te, kakor sem sebe že večkrat vpraševal: prijatelj, kako bo, ko mine ta nevihta?»

Pismo se je raztegovalo v neskončnost, utrujalo ga je.

Kaj bomo delali meseca aprila

NA POLJU so ta mesec glavna opravila: sajenje krompirja, setev krmske pese, koruze, fižola, detelje itd. Sajenje in setev v vrste ima zlasti to veliko prednost, da nam rastlin pozneje ni treba okopavati in osipati na roko, temveč to opravimo z okopalnikom in osipalnikom. To je popolnejše in cenejše in nam pomaga do boljših in obilnejših pridelkov.

NA TRAVNIKU končamo čiščenje, trebljenje, gnojenje in branje. Če tam sejemo, sejemo samo dobre trave, a tudi malo detelje vmes ne škoduje. Dobro seme da dobro krmo in dobra krma da dobro živino.

V VINOGRADU ni posebnega dela. Ko začne trta brsteti, bi moralo biti tam že vse opravljeno.

V SADOVNJAKU je razen cepljenja malo dela. Ta mesec nastopi škodljivi cvetoder, proter koncu aprila pa majski hrošč. Ta škodljivca zatiramo s pobiranjem, pri čemer nam pomagajo ptiči. Zaradi tega je priporo-

čljivo, da postavimo v sadovnjak nekaj tako imenovanih gnezdnih skrinjic. Pritrdimo jih na močan drog, tega pa na vrh drevesa.

V KLETI je zadnji čas za drugo pretakanje vina. Pretočiti moramo vsekakor prej, preden ozeleni trta. Tedaj se namreč začne vino gibati. Če stoji še na drožju, lahko vino postane kislo.

V HLEVU bomo proti koncu aprila vsaj ponekod že začeli krmiti živino z zeleno hrano. S suhega na zeleno krmiljenje moramo preiti počasi. Šele po 14 dneh mešane hrane lahko začnemo dajati samo zeleno krmo. Travo in deteljo kosimo zjutraj po rosi ali proti večeru pred roso. Pazimo, da se zelena krmila ne ugrejejo in ne ovenejo. Zaradi tega jih moramo spraviti domov takoj in jih na rahlo in natanko raztrosimo v senčnem prostoru. Vso živino, posebno pa brejo, začnemo puščati pogosteje in za dalj časa na prostu, da se dobro pregiblje in naučije svežega zraka.

Kdaj avtobus Videm - Ljubljana

(s prve strani)

na, ki prav tako sodi v deželo Furlanijo - Julijsko Krajino, razen nove avtobusne proge Kranj - Tržič, praktično nima nobenih drugih avtobusnih povezav s Slovenijo. Tu imamo predvsem v mislih avtobusno progo Videm - Ljubljana, ki bi bila vsekakor ne samo potrebna, temveč tudi rentabilna in bi tako povezovala središče naše pokrajine s središčem Slovenije. Saj vendar opažamo, da se iz dneva v dan vse bolj utrjujejo in povezu-

jejo vezi med Vidmom in Ljubljano, vendar pa praktično ne obstoja nobena direktna, ne cestna, ne železniška povezava med obema mestoma, čeprav ju loči razdalja komaj dobrih 140 kilometrov. Vsekakor bi morali tako v naši deželi kot tudi v Jugoslaviji, zlasti pa v mešani komisiji pomisliti tudi na to, ker bi od takšne prometne povezave med videmsko pokrajino in Slovenijo imeli vsekakor koristni prav vsi.

Bil je kot v vročici, ves v mrzličnem snovanju; mrščil je čelo, pero mu je naglo teklo po papirju.

«Prijatelj», je bral polglasno, «kako bo, ko mine ta nevihta?». In je nadaljeval... Na to mu nihče ne more odgovoriti. Prizna, da je bil plah, a je že preстал težko uro preizkušnje. Zdaj je pojeklenel... Vsega pa ne more zapati pismu...

Velika pola papirja je bila popisana skoraj do kraja. Roka se mu je tresla, šumelo mu je v glavi. Dvignil bi se bil in si odpočil, a se je bal, da potem več ne sede.

«Ne moreš me zavidati, a me tudi ne pomiluj; svetovati mi tako ne moreš. Moli zame! Še nikoli nisem bil tako hudo potreben tuje molitve. Čutim, da se mi bližajo težki trenutki. Vsak dan pričakujem, da se znova odprejo vrata...»

Medtem je bila nastala noč; po sivem, deževnem dnevu hitreje kakor po navadi. Čedermac je poklical Katino, da mu je prižgala svetilko... Še pozdrav in podpis. Pisma ni še enkrat prebral.

Izmučen se je dvignil, stopil k oknu in gledal v noč, na vas, v svetlobo luči med drevjem.

Bilo je na petek. Dan oblačen, zrak tih, noben list se ni zganil. Proti večeru, ko so je Čedermac vrnil od matere, je našel na klopci pred hišo poročnika in brigadirja. Čakala sta ga.

Poročnik je bil še mlad, suhljatega, črnkastega obraza, s spreminjastim bleskom v očeh; brigadir precej debel, že sivlas, ves dobrodušen in smehljajoč se, ki ves čas ni spregovoril besede.

«Zal mi je, da sta me morala čakati», ju je pozdravil z narejenim obžalovanjem; te dni je moral pogosto zatajevati svojo odkrito hribovsko nprav. «Katina! Zakaj ju nisi peljala v izbo?»

France Bevk

Kaplan Martin Čedermac

17

«Vi vsi, ki ste sedeli za bogato mizo, ste jim bili krivični v svojih mislih. Da, zanimali ste se zanje, ne trdim, da ne, celo z ljubeznijo, a podobno, kakor se zanima prirodoslovec za posebno vrsto izumirajočih živali. Saj ne očitam, ti nisi tega kriv, nihče ni kriv, tudi me prej to ni bolelo, ker se tega nisem zavedal, a zdaj se zavedam in me boli». Danes ta dan, ko grebe vase in se ozira v preteklost, bi moral tudi sebi marsikaj očitati... Tako se mi zdi, da je zavest našega rodu zdaj poslednjič zagorela, kakor zagori sveča še enkrat s svetlim plamenom, preden ugasne. Oprosti moji črnoglednosti, a čemu bi se varali in si pred resnico zakrivali oči? Potem pridete vi na vrsto... Napovedujem, kakor si mi ti nekoč napovedoval; ne iz privoščljivosti, ampak iz bolečine, kakor resnično me to peče in skeli...»

Razburjen se je dvignil, stopil k oknu in potrkal s prsti na šipo. Nato se je naglo okrenil, odprl tobačnico, a jo je takoj zopet zaprl in stopil k mizi... Pero mu je znova drselo po papirju...

«Zašel sem... Odpusti starcu, ki je nor od bridkosti! Pišem, kakor mi besede prihajajo v pero... Ne bom ti

za naše mlade bralce

JANJČEK (Indijska pravljica)

O tistem, ki se je pri kači ženil

Davno nekoč je živel drobčen, drobčen janjček. Komaj je stal na šibkih, majavih nožicah, pa je vendar veselo poskakoval in se znal za čudo lepo igrati in zabavati sam s seboj. Tako se je nekega lepega dne odpravil z doma, da bi obiskal babico. Veselo je drobnel in skakljal čez drn in strn in mislil na vse dobre reči, ki mu jih bo dala babica. Pa je zdajci srečal šakala. Le-ta si je ogledal nežni grizljaj in rekel: «Janjček, janjček, snedel te bom!».

Janjček pa je samo malce poskočil in dejal: tam zrased bom in zredil se, tam zrased bom in zredil se, tam zrased bom in zredil se, «Potujem k babici in - veš, «Potujem k babici in - veš, «Potujem k babici in - veš, potlej me pa lahko poješ!». potlej me pa lahko poješ!». potlej me pa lahko poješ!». potlej me pa lahko poješ!».

Sakal je pomislil, da je to prav pametno in je pustil janjčka naprej.

Kmalu nato je janjček srečal jastreba. Tudi ta se je poželjivo zagledal v mehki grizljaj in rekel: «Janjček, snedel te bom!».

Janjček pa je spet samo malce poskočil in rekel: Jastrebu se je zdelo to pametno in je pustil janjčka naprej.

Tako je janjček srečal še tigra, nato volka, potlej psa, nazadnje pa še orla. In vsakteri izmed njih, videč sladki grizljaj, je dejal: «Janjček, janjček, snedel te bom!».

Janjček pa je vsakemu odgovoril: «Potujem k babici in - veš, tam zrased bom in zredil se, potlej me pa lahko poješ!». In tako je janjček srečno priskakljal k babici. Ves zasopel ji je brz povedal: «Dra-ga babica, obljubil sem, da se bom zelo odebelil in ker je treba obljubo izpolniti, vas prosim, da me takoj denete v žitnico!».

Seveda ga je babica pohvalila, da je priden otrok, in ga je dala v žitnico. Tam je ostal sedem dni in je ves tačas jedel, jedel in jedel, dokler se ni mogel že skoraj več gibati, in je babica rekla, da je že zadosti debel in da mora domov. Toda zviti janjček je rekel, da ne gre, ker bi ga na poti prav gotovo požrla kakšna zver, ko je tako lepo rejen in mehak.

«Povem vam, kaj naj storite», je rekel bistri janjček. «Napravite iz usnja bobenček, jaz bom pa sedel vanj in se lepo zakotalil proti domu; saj sem tudi sam tako napet kakor bobenček».

In babica je naredila iz usnja majčken, čeden bobenček in ga znotraj obložila z volno; janjček se je zvil v njegovo udobno in toplo sredino ter se veselo odkotalil proč. Kmalu je srečal orla, ki ga je vprašal: «Bobenček, bobenček, ali veš, kje je janjček».

Bistri janjček, stisnjen v svojem toplu, mehku gnezdecu, mu je odgovoril: «V gozdu se je zgubil, dragi kum! Janjček, naprej! Drum, drum, bum, bum!».

«Kakšna škoda!» je vzdihnil orel in žaloval za slastnim grizljajem, ki se mu je bil ondan izmuznil. Medtem se je janjček kotalil naprej, smejal se sam pri sebi in prepeval:

«Drum, drum, bum, bum! Drum, drum, bum bum!».

Vse zveri in ptice, ki jih je srečal, so ga prav tako vprašale:

«Bobenček, bobenček, ali veš, kje je janjček?».

In mali prebrisaneec je slednji živali odgovoril:

«V gozdu se je zgubil, dragi kum!»

Bobenček, naprej! Drum, drum, bum, bum!».

In slednja zver ali ptica je žalostno vzdihnila, misleč na okusen grizljaj, ki se ji je bil ondan izmaknil. Nazadnje mu je prišantal nasproti šakal, tožnega, a ostrega pogleda, in ga je vprašal: «Bobenček, bobenček, ali veš, kje je janjček?».

In janjček je tudi njemu odgovoril, kakor vsem drugim. Toda ni utegnil do kraja izgovoriti, ker je šakal zdajci spoznal njegov glas in zavpil:

«A tako? Sam sebe sučeš tam notri, kaj?» Nato je kremplje zasadil v bobenček, ga strgal in odprl. Ko se je ravno pripravljala, da bi janjčka požrl, je priletel orel in se začudil: «Kaj ni to janjček?» In je zavpil: «Moj je!».

Nato so prihitele še vse druge zveri in ptice in se čudile:

«Kaj ni to janjček?» In vse so vpile: «Moj je!».

In živali so se pričele vse vprek druga z druga bojevati. Vsaka je kričala, da bo je ona pojedla janjčka. Medtem ko so se teple med seboj, pa se je zviti janjček potihoma splazil proč in jo veselo skakljuje ubral proti domu.

Stara mati je rekla sinu: — Midva sva opešala, pojdi se ženit!

Sel je, pa ga nobena ni marala.

Sel je po poti, pa je rjula kača tam v robeh:

— Kam pa greš?

— Ženim se, pa me nobena noče.

— Pa mene vzemi.

— Daj no, kaj bodo pa doma rekli.

— Kar hočejo, bo že vse prav. Vse pripravi za ženitovanje: godce, posteljo in vse. Kadar bo čas, da bova šla k poroki, bom že pripravljena. Ko prideva pred oltar, se ti bom okrog roke ovila. Potem pa bom šla s vami domov. Ko boste ženitovanje obhajali, bom pod mizo, pa mi daj od vsake jedi žlico pod mizo.

Bala so se pa dekleta zato poroke z njim, ker sta bila

stara tako huda.

— No, potlej je prišel domov in mati mu je priletela naproti:

— Ali si se oženil?

— Sem se.

— Kje pa?

— Pri kači.

— To je pa že preveč, bova pa morala midva odjenjati, če misliš kačo vzeti.

Potlej je pripravil vse: obleko, godce, svate in vse. Prišel je dan poroke in šli so k poroki v cerkev ali kam, saj ne vem, kakšne navade so bile takrat. No, pridejo tja, svatje so se jeli shajali in so se usedli h kosilu.

— Kje je pa nevesta?

— Bo že prišla. Bo že sama skrbel, da pride.

Potlej so šli. Ko so prišli v cerkev, je pa prišla kača. Šli so k poroki in kača se mu je ovila okrog roke pa je bila poroka sklenjena.

Nato so šli domov in so obhajali ženitovanje. Ženin je od vsake jedi dal žlico pod mizo, kača pa je bila pod mizo. Ženitovanje je bilo končano. Potlej sta šla spat.

— To ti povem, je rekla kača, vrata dobro zakleni. Stara bosta notri prišla in me ubila, ker se bosta bala, da te bom pičila.

Zjutraj pa je vstala žen-ska, da ji ni bilo para.

— Zdaj pa greva po doto, je rekla.

— Kam bova pa šla?

— Tja, kjer sem te poklicala.

In sta šla v tiste robe in prišla v lep grad, kjer sta našla tri kadi denarja.

— Glej, to je moje.

Spravila sta denar domov, kako, ne vem. Zdaj tudi stara nista bila več huda, da je sin kačo za ženo vzel.

Kokoš je našla tri zrna

Kokos je nekoč našla tri pšenična zrna. Hotela je zrna vsejati v zemljo. Poklicala je mačko, gos in prašička. Vprašala jih je:

«Kdo mi bo pomagal zrna vsejati?».

«Jaz že ne!» so rekli mačka, gos in prašiček.

«Bom pa sama opravila», je dejala kokoš in je zrna vsejala.

Iz zrn je zrasla pšenica. In kokoš je vprašala:

«Kdo mi bo pomagal pšenico požeti?».

«Jaz že ne!» so rekli mačka, gos in prašiček.

«Bom pa kar sama opravila», je dejala kokoš in je pšenico požela.

Potem je vprašala: «Kdo mi bo pomagal klasje omlatiti?».

«Jaz že ne!» so rekli mačka, gos in prašiček.

«Bom pa kar sama opravi-

la», je dejala kokoš in je pšenico omlatila.

Potem je vprašala: «Kdo mi bo pomagal zrna zmleti?».

«Jaz že ne!» so rekli mačka, gos in prašiček.

«Bom pa kar sama opravila», je dejala kokoš in je pšenico zmlela.

Potem je vprašala: «Kdo mi bo pomagal speči kolač?».

«Jaz že ne!» so rekli mačka, gos in prašiček.

«Bom pa kar sama opravila», je dejala kokoš in je spekla kolač.

Potem je vprašala: «Kdo mi bo pomagal kolač pojedati?».

«Jaz Jaz! Jaz! so zavpili mačka, gos in prašiček.

Kokoš pa jim je odgovorila: «Sem morala sama sejati, žeti, mlatiti, mleti in peči — bom pa še sama kolač pojedla!».

KAKO STA SE JAZBEC IN KUNA PRAVDALA

Nekoč sta jazbec in kuna naj vzame jazbec, drugi pa tekla po gozdni stezici in zagledala kos mesa. Skočila sta k njemu.

«Jaz sem našel kos mesa!» je kričal jazbec.

«Ne, jaz sem ga našla!» je kričala na ves glas kuna.

«Jaz sem ga našel! Kaj bi se po nepotrebnem prepirala!».

Kuna pa je godla svojo:

«Jaz sem ga zagledala prva!».

Tako sta se prepirala in prepirala, da je malo manjkalo, da se nista raztrgala. Tedaj je jazbec dejal:

«Pojdiva pred sodnika. Naj on razsodi najin spor».

Sodnik v tistem gozdu pa je bila lisica.

Lisica je poslušala jazbeca in kuno ter dejala:

«Dajta mi kos mesa, ki sta našla».

Sprta jazbec in kuna sta oddala sodniku kos mesa. Lisica je rekla:

«Ta kos je treba razdeliti na dva enaka dela. Prvi del

in lisica je raztrgala kos na dva dela.

«To je krivično», je zarenčal jazbec. «Kunin kos je večji».

«To napako takoj popravimo», je rekla prebrisana lisica in odgriznila od kuninega dela precejšen košček mesa.

«Zdaj pa je ostal jazbecu večji kos!» je zakričala kuna.

«To je krivično!».

«Nič hudega, tudi to napako popravimo! Kadar sodim jaz, mora biti vse pravično».

In lisica je spet odgriznila košček mesa, toda tokrat od jazbečevega dela. Zdaj se je pokazalo, da je ostal kuni večji kos kakor jazbecu. Toda lisica se ni dala zbežati in brz je odgriznila košček od kuninega dela.

In tako je izravnala kos, dokler ga je še kaj bilo.

Vse kaže, da govore resnično pametni ljudje: lakomni in nepopustljivi so zmeraj na škodi.

VLADO FIRM

STRICEK IN MATICEK na Mount Everestu

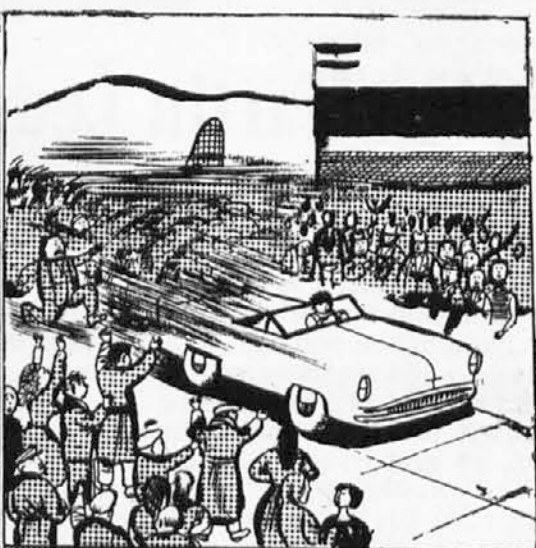
93. «Nehvaležnost je plačilo sveta», si je rekel Matiček in že razmišljal, kako bi jim jo zagodel. Pobrjal je krompir, ki je ležal na tleh, in ga vtaknil v žep. Na letališče je prav tedaj pripejal nov, svetlosiv avtomobil, ki ga je geografsko društvo podarilo stricu. Avto se je ustavil pred slavljenecem in šofer je zatrobil. Moral bi odpeljati strica v institut, toda ker je imel ta polno naročje cvetja, se je le s težavo zrinil v avto. Zdaj je bila priložnost, za Matička, ki so ga tako prezrli in mu niso niti čestitali, kaj šele poklonili cvetje ali avtomobil.

94. Šofer je pognal motor. Stric je ponosno sedel med zastopniki geografskega društva in casnikarji. Matiček pa je medtem hitro skočil k izpušni cevi in vanjo stlačil krompir. Vozač je pritisnil na plin, premaknil ročico, a avto se ni zganil. Motor je zakrhal in utihnil. Okvara je šoferja hudo jezila. Le zakaj mora imeti smolo prav zdaj, v slavnostnem trenutku, ko vozi tako imenitnega gosta! Izstopil je, pregledal motor. Bil je v redu. Zakaj torej ne more peljati?

95. Zlezel je nazaj v avto in poskušal zopet pognati motor. Šofer je jezno pritiskal na plin, obračal vzvode in ročice, a avto ni hotel z mesta. Matiček, ki je vse to opazoval, je hitro odstranil krompir. Komaj je utegnil odskočiti, že je v avtomobilu dvakrat počilo, vozilo je sunkovito zdrselo naprej, šofer in stric pa sta zaradi močnega sunka v lepem in velikem loku zletela v mehko travo. Od presenečenja sta za trenutek mirno obsedela, Matiček pa je medtem skočil v avto in pognal motor.

96. Prijel je za volan in se odpeljal. Za njim sta tekla stric in casnikar, sledili so jima drugi radovedneži. To je bilo smeha! Matiček je hotel na vsak način priti pred stricem v geografski institut. Pričakoval je, da bo tako prvi pohvaljen in bo morda prejel tudi kako nagrado, ki pa jo bo seveda delil s stricem. Klincev tistih, ki so tekli za avtomobilom, kmalu ni več slišal. Avtomobil je bil solidno športno vozilo, kot nalašč za debelušastega strica in njegovo znanstveno in športno delovanje.